

วิศวะกับไฟฟ้า

JittiRain เขียน 冰冻文 ภาพ

ทดลองอ่าน

REPLAY

every

ทดลองอ่าน

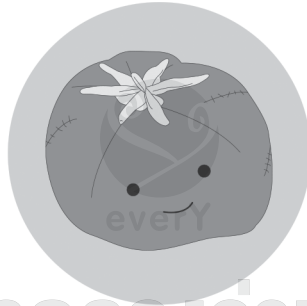
every

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

วิศวะกับไฟฟ้า 1

ทดลองอ่าน

วิศวะกับไฟฟ้า 1

JittiRain เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2739-4

ภาพประกอบ ปิงต้งเหวิน (冰冻文)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 649 บาท (2 เล่มจบ)

พินพูน

กระดานอมสายตา

ห่วงใยสายตากคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มาถึงเรื่องราวของแฝดคนน้องอย่าง 'ไฟฟ้า' ที่เคยมีบทบาทสำคัญในเรื่อง วิศวกรรมโยธากันแล้ว คราวนี้ JittiRain ส่งเขามารับบทพระเอกซะด้วย ดังนั้น รับรองได้เลยค่ะว่าความป่วนประสาจัดเต็มไม่เสียชื่อนายไฟฟ้าแน่นอน

เมื่อคนเฟรนด์ลี่และเป็นที่รู้จักของคนทั้งมหา'ลัยโดนโลกเหวี่ยงให้มาพบกับ 'ไอ้ตัวน้องไวน์' มนุษย์ห้องแสนจืดชืดที่มีเป้าหมายสูงสุดว่าจะเกาะพ่อแม่อินไปวันๆ การเรียนรู้กันและกันของคนสองคนที่ตรงข้ามกันอย่างสุดขั้วจึงเริ่มขึ้น...คนหนึ่ง เป็นมิตรกับคนทั้งโลก มีคนรู้จักอยู่ทุกซอกซอย ส่วนอีกคนเป็นพวกติดห้องชั้นสุด ตารางชีวิตมีแค่ไปเรียนและกลับบ้านเท่านั้น ความแตกต่างของทั้งคู่จะหาจุดร่วมที่พอดีกันได้หรือไม่ ติดตามได้ในวิศวะกับไฟฟ้า เรื่องยาวเรื่องสุดท้ายของเซต Engineer Cute Boy ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุชิยน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

00

ใครไม่โทร โทร

"ก่อนเข้าห้องสัมภาษณ์ พี่ขอความร่วมมือจากน้องๆ ที่นั่งรออยู่ด้านนอก ให้รักษาความสงบด้วยนะคะ หากอยากทำความรู้จักกันก็ขอให้ลดเสียงลงนิดนึง จะได้ไม่รบกวนเพื่อนที่อยู่ข้างในคะ"

จบคำขอของรุ่นพี่ เด็กในชุดนักเรียน ม.ปลาย ที่นั่งหน้าสลอนอยู่บริเวณนี้ ต่างพร้อมใจกันลดเสียงลงอย่างว่าง่าย

โชคดีที่ก่อนย้ายสังขารมานั่งรอหน้าห้องสัมภาษณ์ ผมมีเวลาได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่บ้างแล้ว ทว่ากลับมีคนหนึ่งที่พิเศษกว่าใครเพื่อน

มันชื่อวรัทม์ เป็นมนุษย์จัดซัด ชีวิตประจำวันคือเรียนเสร็จมักกลับบ้านทันที มันเป็นคนไม่ค่อยเด็ดขาด โลเล ทำอะไรด้วยตัวเองแทบไม่เป็นเพราะมีที่บ้านคอยดูแลให้ตลอด ไม่เคยซักผ้า ไม่เคยรีดผ้า ไม่เคยล้างจานหรือทำกับข้าว แม้แต่เมนูง่ายๆ อย่างไข่เจียวก็ยังเป็นเมนูที่ตัวมันเองไม่มีปัญญาจะทำให้อร่อยได้

วรัทม์มีพี่น้องสี่คน ปัจจุบันยังคงเป็นคนโหลยโท่ยที่สุดของบ้าน มีเป้าหมายสูงสุดคือการเกาะพ้อแม่กินไปวันๆ จนกว่าจะตาย นอกจากนี้มันยังเพ็งโดนหญิงทิ้งไปไม่ถึงหนึ่งเดือน

ถ้าคุณคิดว่าชีวิตของคนคนนี้บัดซบแล้ว ผมอยากบอกว่ามันยังมีเรื่องที่น่าหนักหนากว่านั้นอีก เพราะไอ้วรัทม์ที่เพ็งพูดถึงคนนั้นนะ

...คือผมเอง

"ไอ้โหลสภาพ ไม่ทราบว่าคุณวรัทม์ยังมีชีวิตอยู่หรือเน่าเปื่อยพร้อม

ย่อยสลายแล้วครับ"

เสียงทุ้มติดแหบที่แสนคุ้นเคยดังแหวกอากาศ ความเงียบซึ่งปกคลุมในตอนแรกถูกทำลายลงหลังใครคนหนึ่งหย่อนก้นลงบนเก้าอี้ด้านข้างซึ่งยังคงว่างอยู่ มลพิษทางเสียงนั้นส่งผลให้ผมพ่นลมหายใจอย่างอึดอัด ก่อนหันไปสบตากับอีกฝ่ายอย่างอ่อนใจ

นอกจากตัวผมที่ใครต่างคิดว่าเป็นคนไม่ธรรมดาเข้าขั้นแปลกประหลาดแล้ว ข้างกายก็ยังมีย่านสนิทที่นิสัยบ้าๆ บอๆ ด้วยอีกหนึ่งคน

"แล้วศพบ้านมึงพูดได้หรือ" ผมตอบกลับเป็นเสียงกระซิบ อยากรักษามารยาทด้วยนะ แต่อารมณ์อยากด่าก็มีมากพอๆ กัน

จำได้ว่าครั้งล่าสุดที่เจอหน้าก็เมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา เรานัดรวมตัวกับเพื่อนอีกหลายคนเพื่อดูประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยอย่างพร้อมหน้า หลังจากที่ว่าทุกคนมีที่เรียนแล้วก็พากันแยกย้ายไปใช้ชีวิตัลลลาช่วงปิดเทอมอย่างเต็มที่ กระทั่งผมกับมันได้กลับมาเจอกันอีกครั้งในวันนี้

"เห็นยังปากดีแบบนี้ก็ใจขึ้น ไม่เจอกันแป๊บเดียวมึงผมลงไปเยอะเลยวะ กินข้าวกินปลาบ้าง" น้ำเสียงของเพื่อนเจือไปด้วยความห่วงใย ตรงข้ามกับหน้าตาที่ดูพร้อมจะสมน้ำหน้ายังงัยชอบกล

"ปลาไม่มีเลยไม่กิน"

"นี่ไงเหตุผลที่ทำให้มึงโง่"

"เออๆ โง่ แต่คงน้อยกว่ามึง"

"แต่แค่นี้ไม่สะเทือนกูหรอก กระຈອກ"

"เหอะ แล้วก่อนหน้านี้หายไปไหนมา เพื่อนแม่งเข้าห้องสัมภาษณ์ไปเกือบครึ่งแล้วนี่" ผมไม่สนใจคำพูดของมัน นอกจากเปลี่ยนเรื่องถาม

"กูไปซื้อ มึงก็รู้เวลากูตื่นเต้นแม่งชอบปวดขี้ต๊อด"

"ดีที่รู้จักจัดการตัวเองก่อนจะได้ไม่เป็นภาระเพื่อนฝูง"

"กูไม่เป็นภาระมึงหรือกักรัตรี เพราะมึงยังเอาตัวเองไม่รอดเลย"

เชี่ยนี่...

ด้วยเหตุนี้จะตอบได้แล้วเลยปล่อยให้ความเงียบทำหน้าที่ของมันแทน

ในใจยังคงนึกถึงแต่เรื่องราวมากมายก่อนเรียนจบ ชีวิตสดใสในวัยมัธยม ผ่านพ้นไปพร้อมกับคำบอกเล่าหลังประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เพียงไม่กี่วัน มีคู่รักตั้งมากมายที่อยู่ห่างไกลกันแต่ยังคบกันได้ ทว่าเคย...หมายถึง แฟนเก่าผมนะ เขาไม่อินกับระยะทางที่ห่างไกล พอสอบติดคนละที่นั่น หมายความว่าเวลามากมายที่ต้องใช้ร่วมกันก็น้อยลงไปอีก บางทีแค่คำว่ารัก มันคงไม่พอจริงๆ

ซึ่งบอกไว้ตรงนี้เลย ผมไม่เสียตายสักนิด!

"คิดอะไรอยู่" คนเคียงข้างเปิดปากถาม แต่ผมก็ทำได้แค่ปฏิเสธ

"เปล่า"

"คิดถึงเคยหรือ" รู้ใจกันอีก

"เปล่า"

"ไปหลอกหมา หมามันยังไม่เชื่อเลย"

...เออโอเค ยอมรับก็ได้ว่าผมโกหก

"กับคนบางคนนี่แม่งเหมือนหนูหริ่เลยเนอะ รู้สึกดีที่ได้สูบ แต่ก็ทรมาน ตอนต้องตัดใจเล็ก"

"มาคำคมเหี้ยไร้อัสด"

"แฉ่ง"

"แฉ่งพอง! ไร้สาระ" แทนที่จะได้ยินคำพูดปลอบใจ ดันถูกตักกลับมาแทนซะงั้น "อีกอย่าง มึงไปสูบบุหรี่ตอนไหน สาระแนจะฮิปลเตอร์ก็ช่วยดูสังขารตัวเองด้วย"

"อินกับกูหน่อยได้มั้ยละ คนกำลังเียร์ตอยู่"

"อย่าเยอะ"

ได้ยินดังนั้นผมเลยสูดซี่มุกพืดใหญ่ก่อนหันไปสบตากับเพื่อนสนิท...

"หมดเวลาแล้วเธอคงต้องไป แต่สิ่งที่เหลือในใจยังอยู่ คือความคิดถึงที่เธอนั้นไม่รู้*~"

"กูว่ามึงไม่ได้อกหักหรอกวะ มึงแค่เพ้อเก่ง"

* เพลง ทำได้เพียง คิลปิน 25Hours

"ให้ปลอบ ไม่ได้ให้ซะ"

เล่นใส่มั๊ยๆ เข้ามาราวกับคนเกลียดกันขนาดนี้ ทำเอาผมเริ่มแยกไม่ออก
ละว่ามันรักกันจริงหรือเปล่า คิดแล้วแสนซ้ำ ทั้งที่ตอนมัธยมตัวติดกันเป็นตังเม
แถมพอจะเข้ามาหา'ลัย โชคชะตาก็ยังพาให้เราสบตาดูกันบ่อยกันอีก

"ลำดับต่อไปนายวรัทม์ อุ๋นอรุณเข้าห้องสัมภาษณ์นี้ได้แล้วละ"

"..."

"วรัทม์"

"ไอ้ไวน์"

"ฮะ?"

"เขาเรียกแล้วไวย จะเรียนมั๊ยคณะนี้อะ"

ขณะกำลังจมอยู่กับความทรงจำและมิตรภาพอันแสนยาวนาน ความคิด
ทุกอย่างในหัวก็ถูกตีแตกกระเจิงเพราะถูกมือหยาบก้านของเพื่อนสนิทโบกกบาล
เข้าให้ ผมหันซ้ายหันขวาไปมา เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่จัดจ้อยก่อนแล้วจึงรีบลุกขึ้นยืน
จัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ เตรียมพร้อมกับการออกศึกครั้งสำคัญ

ภาพแรกที่ไม่ต่างจากจินตนาการสักนิด ผมกำลังก้าวเข้าไปในห้อง
ที่มีผู้สัมภาษณ์เป็นอาจารย์ชายสามคน แม้จากภายนอกพวกเขาจะดูอายุยังน้อย
ทว่าก็รับรู้ได้ด้วยเซ็นส์ว่าต้องถูกซักไม่หยุดแน่ๆ ดีที่ยังพอเตรียมตัวตอบคำถาม
ทางวิชาการมาบ้างเลยคิดว่าคงผ่านไปได้ไม่ยาก

"เชิญนั่งครับ"

สารสังฆบริดจ์ก้องในหู ก่อนผมจะกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่พร้อมกับ
หย่อนสะโพกลงบนเก้าอี้อย่างเงิบเงียบ

"ช่วยแนะนำตัวให้พวกผมรู้จักหน่อย จะพีเรนต์เพิ่มเติมด้วยก็ได้ว่าทำไม
เราถึงต้องรับคุณเข้ามาเรียนที่นี่" อาจารย์สวมแว่นคนหนึ่งเป็นฝ่ายเริ่มประเด็น
อย่างไม่ทันตั้งตัว ทางนี้พอได้ยินเลยรีบตอบโดยไม่คิดเช่นกัน

"ฮะ...สวัสดีครับ ผมชื่อวรัทม์ อุ๋นอรุณ แต่ตอนนี้ได้เปลี่ยนชื่อแล้วครับ"

"หืม?" คนตรงหน้าขมวดคิ้วแปลกใจ เพื่อไม่เป็นการเสียเวลาผมรีบหยิบ
เอกสารที่อยู่ในแฟ้มออกมายื่นให้อย่างรวดเร็ว โดยไม่ลืมคว้าพอร์ตโฟลิโอบนตัก

ขึ้นมาวางไว้ตรงหน้าพร้อมกันด้วย

"คือเพิ่งเปลี่ยนเมื่ออาทิตย์ก่อนครับ"

"ทำไมถึงเปลี่ยนล่ะ" คนอายุมากกว่าก้มมองดูกระดาษแผ่นหนึ่งนิ่งงัน
"ชื่อวิศวะดีกว่าวิทย์มั๊ยง"

"พอดีเผอิญไปบนศาลเจ้าเอาไว้ว่าถ้าสอบติดจะเปลี่ยนชื่อเป็นชื่อคณะ
ผมก็เลยต้องแก้บนนะครับ"

"เด็กคณะเรานี่แปลกขึ้นทุกปี" ดูเหมือนเจ้าของคำพูดจะไม่ได้โฟกัสที่ผม
แต่กำลังพูดคุยกับคนเดียวข้างมากกว่า เลยทำให้บรรยากาศโดยรอบผ่อนคลาย
กว่าเดิม ยิ่งตอนได้ยินเสียงหัวเราะดังขึ้นเป็นครั้งคราวผมก็ยิ่งเบาใจเป็นเท่าตัว

"ปีก่อนๆ มีใครนะที่ชื่อแปลก"

"อนณโง ที่แปลว่าผู้ไม่มีนี่"

"กรรณยุคลที่แปลว่าหูสองข้างด้วย"

เออะ...เชื่อกันแล้วว่าแปลกจริง ทำเอาชื่อแก้บนของผมดูธรรมดาไปเลยอะ

"โทษที แนะนำตัวต่อได้เลยครับ พวกผมฟังอยู่" ถึงกับสะดุ้งโหยงตอนที่
บทสนทนาของคนทั้งสามจบลงแบบปูบับ ก่อนทั้งหมดจะเบนสายตากลับมา
ยังผมเป็นจุดเดียว

"ผมมีความฝันอยากเรียนวิศวะมานานแล้วครับ และที่นี้ก็เป็นมหา'ลัย
ในฝันตั้งแต่ ม.ต้น"

"แต่คุณเลือกมหา'ลัยเราเป็นอันดับสุดท้ายนี่"

อยากเอาหัวโขกกำแพงให้มันรู้แล้วรู้รอดจริงไวยยยยยยย

"เอ่อ จริงๆ แล้วผมอยากเลือกเป็นอันดับหนึ่งมาครับ" และท้ายประโยค
ก็ค่อยๆ เบาลงเรื่อยๆ "ติดแค่แม่อยากให้อยู่ใกล้บ้านมากกว่า"

"อืม" คนฟังพยักหน้า จรดปากกาเขียนอะไรบางอย่างลงบนกระดาษ
ขยุกขยิก เลี้ยววินาทีนั้นอาจารย์ซึ่งนั่งฝั่งขวามือของโต๊ะก็เป็นฝ่ายทำลาย
ความเงียบบ้าง

"วิทย์มั"

"วิศวะครับ" "ไม่รู้เหมือนกันว่าจะแก้ทำเพื่อ?"

"โอเควิศวะ พร้อมตอบคำถามหรือยัง"

"พร้อม...ครับ" สีหน้าจริงจังของเขาทำให้ผมเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง นี่สินะ ช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดของการสอบสัมภาษณ์ กลัวว่าตัวเองจะผ่านมันไปไม่ได้ เหมือนกับความรักครั้งแรกที่รักษาไว้ไม่ได้เช่นกัน

สาธุ~ ขอให้บุญรักษา ขอให้พระคุ้มครอง

"ขอปรึกษาอะไร" ประเดิมด้วยคำถามแรกที่ย่างแสนง่าย

"ทุกวิชาครับ"

"เลือกมาหนึ่ง"

"สะ...สองได้มั๊ยครับ"

"ต่อรองเก่งจริง ๆ อะ! จันทอบมาทั้งสองนั้นแหละ"

"ขอพบคณิตศาสตร์กับคอมพิวเตอร์ครับ" เรียนภาคคอมฯ ก็ต้องแสดงจุดยืนนิดหน่อย ถึงไม่แน่ใจก็เถาะว่าตัวเองจะทำได้ดีแค่ไหน บางทีคะแนนสอบสัมภาษณ์ตอนนี้อาจติดยไปแล้ว แต่เพราะถูกถามแบบปูปับและก็ต้องตอบในที่นี้ ผมเลยไม่มีเวลาคิดมากนัก

"คณะเราเรียนหนักนะ แต่ละปีได้ถูกรีไทร์เกือบครึ่งแถมยังเปอร่อกเป็นเบือคิดว่าจะเรียนไหวมั๊ย" จบจากคำถามแรก อาจารย์อีกคนก็รับช่วงต่อคำถามใส่อย่างรวดเร็ว

"ไหวครับ ผมไหวมากๆ" ต่อให้เหนื่อยยากแค่ไหน ผมก็จะลากเพื่อนไปลำบากด้วย

"สมมติเทอมแรกติดเอฟขึ้นมาจะทำยังไง"

"ยังไม่มีแผนสำรองเลยครับ เพราะคิดว่าคงไม่ติด"

"ความมั่นใจเยอะกว่าคะแนนสอบเข้าสักประมาณสามเท่าได้มั๊ย" คนฟังเปิดปากพึมพำ ส่วนทางนี้ก็นั่งจึกแล้วจึกอีก เจ็บนม "แล้วคุณมีข้อดีข้อเสียอะไรบ้าง ไม่ต้องกั้นนะ ตอบมาได้เลย"

"ข้อดีคือผมเป็นคนขยันอ่านหนังสือ"

"แต่บางอย่างก็ไม่ได้มีในหนังสือนะ"

"สักวันในหนังสือจะมีคำตอบครับ" เป็นบ้ำอะไรภูเนี่ย เวลาเจอสถานการณ์

ลูกเงินที่โรปากไว่ว่าความคิดทุกที่ ทศนคติของผมเลยดูเป็นคนมีน้ำมือไปซะ
อย่างนั้น "ส่วนข้อเสีย..."

พูดแค่นั้นริมฝีปากก็เริ่มเบะออกทีละนิด

"ผมไม่ค่อยเก่งภาษาอังกฤษเท่าไรครับ แถมไม่มีความเป็นผู้นำ ดัดสินใจ
อะไรไม่ได้ มีอะไรก็แล้วแต่เขาหมด" นี่คือประโยคที่แฟนเก่าผมเคยพูด นั่น
อาจเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนักมากกว่าคำว่าระยะทางที่ไกลกัน

เนี่ย พอมืออะไรมากระทบใจหน่อยเสื้อก้นน้ำตารันจนน่าตบ

"กลัวพวกผมถึงขนาดร้องให้เลยเหรอ" แล้วคำถามที่ได้ยินก็จุดให้ผม
เงยหน้าขึ้นเพื่อประสานสายตากับอีกฝ่ายตรงๆ

"เปล่าครับ แค..."

"อาการเหมือนคนนอกหัก"

บ๊ระ!! รู้ได้ไง

อาจารย์นั่งทางในมาสองผมเหรอ คำถามมากมายวิ่งวนในหัว ถึงจะ
ไม่ได้เคยตอบรับหรือปฏิเสธแต่ร่างกายมันเร็วกว่านั้นด้วยการพยักหน้าหงิกหงัก
ไม่หยุด

อาจารย์ครับ ผมแทบกลืนน้ำตาของลูกผู้ชายไม่อยู่แล้ว โลกมันโหดร้าย
เหลือเกิน

"คือเรื่องมันมีอยู่ว่า..."

"ไม่เป็นไร คุณไม่ต้องเล่าให้พวกผมฟังหรอก" ยังไม่ทันอ้าปากสาธยาย
ความอัดอั้นตันใจ ผมก็ถูกเบรกจนหัวคะมำ

"แต่ข้อเสียเหล่านี้ ผมสัญญาว่าถ้าได้เข้ามาเรียนที่นี่จะพยายามปรับปรุงตัว
ให้ดีขึ้นครับ"

"ดีมากวอร์ด"

"วะ...วิศวะครับ"

"โทษๆ" อาจารย์ตอบไปหัวเราะแห้งๆ ไป "แต่ละปีเราจะให้เด็กที่เข้ามา
สัมภาษณ์ได้ทำโจทย์ของคณะ แต่คิดว่าคุณคงเหนื่อยกับการทำข้อสอบมา
หนักหน่วงแล้ว ผมเลยอยากถามอีกคำถามเดียว คือคุณคาดหวังที่จะทำอะไร

จากที่นี้"

เอาแล้วไง เตรียมคำตอบวิชาการมาซะเยอะ พอเจอคำถามปลายเปิดแบบนี้ก็ทำเอาตั้งตัวไม่ทันเหมือนกัน สำหรับผมที่ชีวิตไม่เคยออกจากกรอบและทำอะไรแทบไม่เป็นเลย คงหวังเพียงอย่างเดียว...

"ผมหวังว่าจะได้ทำอะไรที่ไม่เคยทำมาก่อนครับ"

"อืม แล้วอะไรที่ว่าของคุณคือ?"

"ทำอาหาร ฝึกซักผ้า ล้างจาน กวาดห้อง แล้วก็..."

"พอก่อน สิ่งที่คุณอยากทำเป็นทักษะขั้นสูงมากทีเดียว เอาเป็นว่าผมรับรู้ถึงความตั้งใจแล้วกัน" แล้วอาจารย์ก็หันเข้าหาโต๊ะ เกาหัวแล้วนะครับ

หลังกรอกข้อมูลบางอย่างลงกระดานเสร็จ จังหวะนั้นพวกเขาก็เงยหน้าขึ้นมามองผม ต่างคนต่างทึ่งเดดแอร์ไว้ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงอาทร

"คุณผ่านหลายๆ อย่างในชีวิตมัธยมมาแล้ว แต่มหา'ลัยมันคือก้าวแรกที่ยังไม่เคยสัมผัส เพราะฉันอย่าเสียใจกับอดีตที่ผ่านมาเลย เข้ามาเรียนที่นี่เดี๋ยวคงได้เจออะไรใหม่ๆ ที่คุณคาดไม่ถึงอีกเยอะ"

"จริงเหวอครับ" ผมทำตาโต ถามออกไปด้วยความตื่นเต้น

"ไม่เชื่อไปถามรุ่นพี่คุณดูสิ"

"นั่นหมายความว่าผมสอบติดแล้วใช่มั้ยครับ"

"ยังไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ รอประกาศผลก่อน"

"ขอบคุณมากครับ ผมจะตั้งใจเรียน จะทำให้เต็มที่"

"รอประกาศผลก่อน"

"ผมจะไม่ทำให้ผิดหวังแน่นอน"

"รอประกาศผลก่อน"

"ขอบคุณครับอาจารย์"

"โอ้ยยย รีบเรียกคนถัดไปเข้ามาเถอะ ประสาทจะกิน"

ท่ามกลางเสียงถอนหายใจและสีหน้าเบื่อหน่ายของอาจารย์ประจำคณะ หัวใจของผมกลับลิ่งโลดเพราะมองเห็นแสงสว่างกำลังรออยู่ตรงปลายอุโมงค์ และนี่คือเส้นทางใหม่ของนายวรัทน์ที่ตอนนี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็นวิริยะแล้ว

เส้นทางที่จะทำให้หัวใจลิ้มความรักครั้งเก่า
แล้วก้าวไปสู่โลกใบใหม่ที่ยังไม่เคยเจอ...

01

ทิงอยางไรไมใหเหลือเธอ

หากใหบรรยายสถานการณ์วันเขาหอ คงนิยามไดเพียงคาว่า 'นรกแตกแบบสุดๆ' เพราะไมไดมีแคภาคเราแตรวมไปถึงเพื่อนรวมคณะด้วย วิตะกัฟหนึ่งมีจํานวนมากกว่าเด็กคณะอื่นเกือบสามเท่า แตยังมีกำหนดการยายเขาพรอมกันอีก เล่นเอาบรรดาผูปกครองตางหัวหมุนกันทีเดียว

นี้กอนกลับแมกับพ่ของเราก็อยุชวยจัดของไดเพียงสวนหนึ่งเท่านั้น คงเหลือผมกับรุมเมตที่ยืนงในငของไซ้มหาศาลซึ่งไม่รู้วาคควรจัดเขาไปอยูตรงมุมไหน

"ไ้ไวโน"

"อะไร"

"นีู้กคิดว่าชาวของตัวเองเยอะแล้วนะ มาเจอคลังสมบัติมึงเขาไปคินนี้จะได้นอนมัยเนี่ย" ทางคณะไม่ได้บังคับว่าต้องอยูรวมห้องกับใคร ผมกับเพื่อนรักเลยสมัครใจเข้ามาอยูด้วยกันซะเลย

"ปากดีจิบหาย ได้ข่าวว่าแมมึงจํารบรททุกขนยายของมาถึงหน้าหอเลยมั้งไ้เจ"

"อย่าเรียกกว่าเจเจๆ ตอนนีู้กเดิวิทโนฐานะเด็กมหา'ลัยแล้ว ต่อไปใหเรียกกุด้วยชื่อ...เจเจ"

"ย่อมาจากเจนจบอะหรอ ดีๆ"

"ที่มึงยังเปลี่ยนชื่อจากวรัทมเป็นวิตะกัฟได้เลย สาระแน"

ได้ยินแล้วโมโหจนแทบเขวี้ยงตะกร้าผ้าใส่หน้า นี่ไม่ออกเลยว่าหนึ่งปี
ต่อจากนี้ชีวิตของผมกับไอ้जेजेจะทุกข์ทรมานขนาดไหน เพราะขนาดวันแรก
มันยังขยันทาเรื่องมาแะกันไม่หยุดหย่อน

มิตรภาพของผมกับเจ็กทอมอย่างยาวนานนับตั้งแต่ ม.ต้น เรียกว่า
โตมาด้วยกันเลยก็ได้ นอกจากความชอบและไลฟ์สไตล์หลายอย่างที่คล้ายกัน
แล้ว เมื่อก่อนเรายังตัวสูงพอๆ กันอีก

ไม่นึกเลยว่าหลังจากปิดเทอมใหญ่ช่วง ม.3 กลับมาเจอกันอีกที่มันจะสูง
แซงผมจนทะเลเทศานร้อยแปดสิบกว่าเซ็นต์ไปแล้ว แถมนับวันมันก็ยิ่งหน้าตาดีขึ้น
เวลาเดินไปไหนมาไหนด้วยกันความสนใจก็มักไปตกอยู่ที่มันเสมอ เนี่ย คิดแล้ว
มันอดน้อยใจไม่ได้ แต่เพื่อนก็คือเพื่อน มันเกิดมาหลังจะให้ทำไงได้

ติดอยู่อย่างเดียว นิสัยของมันเป็นแหละที่ดูยังงี้ก็หาความคลุ้มไม่เจอ

"กูขอพักรบกับมึงแป๊บ ปวดหัว" เวลาเถียงกับไอ้जेजे ผมไม่เคยชนะมัน
หรอก เพราะจันรีบยกรงขาวยอมแพ้ไปก่อนดีกว่า

"ใครอยากจะรบกับมึง" ดวงตาคู๋คมกวาดมองรอบห้อง ก่อนเปิดปาก
ทำลายความเงียบอีกครั้ง "ว่าแต่ของจุกจิกมึงก็เอามาด้วยเหรือ หาซื้อแถมมอ
ก็ได้มั้ง"

"ก็ของมันสำคัญนี่หว่า แม่เลยบอกว่าขนมาให้หมดเลยจะได้ไม่ต้อง
เสียเวลาซื้อใหม่" นอกจากของใช้แล้ว ยังมีสมุดจดสำคัญที่เขียนทุกอย่าง
เกี่ยวกับการใช้ชีวิตฉบับเด็กหอด้วย

"แล้วไอ้เหียวๆ นั่นอะไร ซากพวงมาลัยบูชาพระเหรือ" มันชี้นิ้วมาที่
ของสำคัญบนเตียง ทว่ากลับจูดอารมณ์คุกรุ่นของผมได้ดีนักเสีย

"มีต๋ามีแหว่ไม่ นี่ดอกไม้ที่เตยให้กูในวันวาเลนไทน์เว้ย"

"เหอะ แล้วขนมาด้วยทำไม"

"ก็คิดถึง..." เสียงอ่อยเลยกู ทุกความทรงจำที่ร่วมสร้างกันมาผมเก็บหมด
แหละ ถึงแม้ว่าตอนนี้เราจะเลิกกันแล้วก็ตาม

"ไหนบอกจะตัดใจไง"

"นิดนึงอะ ตัดใจนะเว้ยไม่ใช่ตัดกระดาศ"

"มึงเคยดูหนังฮาวทูทั้งมัย" เพื่อนรักยังคงถามต่อ นั้นยังสร้างความสงสัยให้ผมจนเฉลยขมวดคิ้ว

"เคย แล้วไง"

"เขาบอกอะไรที่ไม่ใช้ก็ทิ้งไป ทุกอย่างที่เป็นของเตยอะมันไม่จำเป็นสำหรับมึงแล้วเว้ย"

"มึงเข้าใจคำว่าความทรงจำที่แสนสวยงามมัย"

"อูย เขาได้สวยงามกับมึงมัยหะ"

"ตราบได้ที่เคยยังไม่มีใคร กล้วยังไงเราก็มีโอกาสรีเทิร์นเว้ย" ถึงมันจะเหมือนฝันก็ตาม แต่คนเราย่อมอยู่เพราะความหวังด้วยกันทั้งนั้น

"รอรืเทิร์นกับคนเก่าที่ทิ้งมึง สู้ไปหาคนใหม่ดีกว่าวะ" คนพูดส่ายหน้าไปมาก่อนหันไปมุงมันกับการจัดข้าวของมหาศาลตรงพื้นโดยไม่หันมาสนใจใยดีผมอีก

ต่อให้ใครจะว่ายังไงก็ช่าง ความผูกพันไม่ใช่เรื่องที่ใครจะดูถูกกันง่าย ๆ คบกันมาเป็นปีๆ พอวันหนึ่งไม่มีอีกฝ่ายในชีวิตแล้วความรู้สึกมันโคตรวูบว้างเลย และเชื่อเถอะว่าในช่วงเวลาที่ผมคิดถึงเตย มันก็คงมีสักเสี้ยวหนึ่งที่เธอจะคิดถึงผมเช่นกัน

เชือสิ...

Toey Arunothai in a relationship with Oooke Pattarapong

จุดความหวังให้ตัวเองไปไม่กี่วันก่อน ทุกอย่างก็เป็นอันดับวูบ คำถามคือ...

ภักทรพงศ์เป็นใคร

ถึงไม่มีน้ำตา ไม่มีเสียงสะอื้น แต่ใครจะรู้ว่าภายในหัวใจของผมมันกำลังร้องไห้อำๆ อย่างน่าสงสาร

ไม่นึกฝันว่าเช้าวันหนึ่งที่ลืมตาตื่นขึ้นมาในวันเปิดเรียนวันแรก ผมจะถูกระเบิดลูกใหญ่ปาใส่หน้าอย่างจังจนชอกช้ำและรวดราวไปทั้งร่าง มือที่จับเครื่องมือสื่อสารอยู่สั่นเทาไม่หยุด ผมต้องพยายามอย่างมากเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์ที่กำลังปั่นป่วนเอาไว้ให้เป็นปกติที่สุด

แต่ดูเหมือนว่าทุกอย่างที่พยายามมาจะไม่สามารถรอดพ้นสายตา
คนอย่างไอ้เงไปได้

"นายวิเศษของเรา ซึ่มเป็นสัวมเซียว..."

"กูเปล่า" แต่อีกนิตชั่ววอกะเพราตรงหน้าก็โกล้งแปรสภาพไปเป็นข้าวคดลูก
น้ำตาเต็มที

"บอกแล้วให้ตัดใจ"

"มึงรู้ได้ไงว่ากูเป็นอะไร"

"เมื่อมึงลืมนะ กูเป็นเพื่อนในเฟซบุ๊กของเตย และก็เห็นเต็มตาแล้วด้วยว่า
เขาคบกับภัทรพงศ์"

"อย่าพูดชื่อนี้ อย่าพูด!"

"ภัทรพงศ์หลอด้วย"

"ถ้ามึงพูดอีกคำตีนกูได้ปลิวแน่" ผมไม่รู้หรอกว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่
เริ่มที่ตอนไหน และไอ้ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร รู้อยู่อย่างเดียวคือความหวังที่ว่า
เราจะกลับมารักกันเหมือนเดิมอีกครั้งได้จบลงแล้ว

"เฮ้ยมึง" มือควายๆ ของเพื่อนซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเอื้อมมาตบว่าผม
สองสามที สายตาของมันเป็นดูจริงจังกว่าทุกครั้งจนผมชะงัก "อย่าไปเสียตาย
คนที่ทั้งเราดิ ดูปากกูให้ดินะ"

"อ่าฮะ"

"มูฟออนเว้ย" เสียงทุ้มของเพื่อนดังก้องในโสตประสาท ผลักให้ผมต้อง
เอ่ยทวนคำนั้นซ้ำ

"มูฟออน?"

"ใช่"

"มูฟออนแปลว่าอะไรวะ"

"ไว้ยยยยยย แปลว่าตีนมึงสัด ร้าคาญ!"

รุ่นพี่บอกว่าพอขึ้นปีหนึ่งทุกคนก็คงไม่มีเวลาได้เถลไถลไปไหนหรอก นอกจากเข้าเรียนและทำกิจกรรม แต่กว่าจะถึงตอนนั้นตารางอันแน่นเอียดของคณะก็เบียดกันอยู่ที่สัปดาห์หน้าโน้น เพื่อไม่ให้ผมฟุ้งซ่านไปซะก่อนไอ้เจเนบ เพื่อนซี้อย่าหาหาวิธีปลอบใจอย่างเต็มที่

ไม่ว่าจะเป็นหนังสือว่าด้วยการตัดใจและไปต่อ พอดแคสต์ชื่อดังที่มีสารพัดเรื่องราวมาเล่าให้ฟังก็พอดคลายความเศร้าในใจไปได้บ้าง แต่มันก็ไม่ช่วยให้หยุดคิดถึงไปซะทีเดียว ผมลองมาหลายวิธีแล้วไม่เห็นจะมีทางไหนเวิร์กเลย ทำไมการลืมใครสักคนมันถึงไม่ง่ายเหมือนตอนลืมเนื้อหาในหนังสือเตรียมสอบบ้างวะ

โชคดีที่ผมมีเพื่อนคอยช่วยเหลืออยู่เสมอ ดังนั้นปฏิบัติการตัดบัวไม่ให้เสียใจตัดใจไม่ให้เหลือเธอจึงเกิดขึ้น

วิธีที่หนึ่ง ของที่ไม่จำเป็นต้องทิ้งให้หมด

"ทิ้งไปเลย"

"แต่มันตุ๊กตาที่เคยอุดสำหรับชื่อให้นะเว้ย แกมได้ในวันเกิดอีก"

"จั่นก็เอาไปบริจาค" เกลียดตัวเองวะ เพื่อนอุดสำหรับมาช่วยก็ยังลั้งเลอยู่ได้

"โอเค บริจาคก็ได้ ส่วนดอกไม้..."

"ทิ้ง!"

"รูปคู่ล่ะ"

"เผา"

"เบอร์โทร..."

"ไม่ว่าจะเป็นเบอร์โทร เฟซบุ๊ก ไอจีอะไรก็ตามมึงต้องตัดขาดให้หมด ขึ้นมัวแต่ส่องมึงก็กลับไปคิดถึงเขาอยู่ดี เพราะจั่นตัดไฟตั้งแต่ต้นลมเลยดีกว่า" ได้ยินประโยคนี้อันแล้วสะเทือนใจ ไอ้เจมนั่นยืนซากับแฟนเก่าผมฉิบหาย

"แต่คนเลิกกันมันยังกลับไปเป็นเพื่อนกันได้นะเว้ย"

"ให้อื้อเหี้ย เคยไม่ได้อยากเป็นเพื่อนกับมึงเลย นี่เล่นลบมึงออกจากเฟซ ตั้งแต่วันแรกๆ ที่เลิกกันมึงก็ยังสวระแนไปแอดเขาต่อ"

"แม่ง"

"ดูปากกูให้ดีนะ"

"ดูอีกแล้วเหรออ"

"เออ...มูฟออน" เกลียดคำนี้ฉิบหาย

"รู้แล้ว"

"ดีมากมึง ดูปากกูอีกทีนะ"

"พอ!"

จะดูอะไรนักหนา

ช่วงเวลาที่ได้คบใครคนหนึ่งเต็มไปด้วยความทรงจำและของแทนใจ ปีปปีเลิฟเกิดขึ้นและผ่านไปไวเหมือนสายลมผ่าน รู้ตัวอีกทีสิ่งที่เคยอินกับมัน จิบหายก็กลายเป็นแค่ของที่ยากโยนทิ้งออกจากชีวิตมากที่สุด

ตัวหนึ่งที่เคยเก็บไว้ ดอกไม้เหี่ยวๆ ซึ่งเต็มไปด้วยฝุ่น การตอวยพรวันเกิด ลายมุ้งมึง ตึกตาประหลาดที่เมื่อก่อนบอกน่ารักจิบหาย ตอนนี้ได้แต่บ่นอุบว่า น่ากลัวโคตรๆ ทุกอย่างถูกโยนลงกล่องอย่างไม่ไยดี ก่อนที่เพื่อนตัวสูงจะจัดการ ปิดผนึกด้วยเทปหนาแล้วเตะโด่งออกจากห้องในที่สุด

ลาก่อนอรุณทัย ให้ตายยังไถ่ก็ไม่ขอคบกับผู้หญิงชื่อนี้อีก

วิธีที่สอง ใช้เวลาอยู่กับเพื่อนให้มาก

นอกจากเจเจแล้ว ผมยังมีเพื่อนซี้อีกคนซึ่งเรียนอยู่ภาคเดียวกันแถมยังพักอยู่ห้องข้างๆ ด้วย มันชื่อเบน เป็นผู้ขายรูปร่างเจ้าเนื้อ ใจเ็นเยสฮอตสุด คนติดตามเพียบเพราะมีช่องยูทูบเป็นของตัวเอง คอนเทนต์ก็สุดแสนประทับใจ นั่นคือการนั่งแตกของอร่อยให้แฟนคลับดู

ผมนี้เิ่งไปเลยครับตอนที่เห็นคนดูคลิปมันเป็นแสน ทั้งที่คลิปก้นมีเพียงมันที่นั่งแทะปึกไก่ทอดอย่างเดียว ดูไปก็สูดน้ำลายไป หิวตามจนต้องวิ่งลงไปซื้อไก่ทอดมากินบ้าง

วันนี้แหละที่ผมจะลื้มแม่งทุกอย่าง แล้วจذفอยู่กับการกินแหลกเท่านั้น

"สวัสดีครับ ผมเบนจ้มีเรื่องมาเซอร์ไพรส์ทุกคนอีกแล้ว เพราะวันนี้ช่องเรา จะมีเพื่อนมานั่งกินปะหมี่ด้วยกันเพิ่มอีกสองคน ช่วยแนะนำตัวกับทุกคนหน่อยเร็ว"

ตั้งกล้องเสร็จก็ถึงช่วงที่เราต้องทำการไลฟ์สดลงช่อง อาจมีเก๋ๆ กังๆ บ้าง สำหรับครั้งแรกแต่ผมก็จะสู้

"สวัสดีครับ ผมชื่อไวน์ครับ"

"ส่วนผมเจเจ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ"

คอมเมนต์ดั้งขึ้นมาระวูรากับहांผน ผมเบิกตากว้างพยายามอ่านข้อความเหล่านั้นดูแต่ก็พบว่าทุกคนล้วนแต่พูดถึงไอ้เจจนจบกันหมด เพื่อจะมีเพื่อนหล่อแล้วมันสะเทือนใจ

ไม่พูดพร่ำทำเพลงรับไชยชะหมี่โดยไม่รอสัญญาณเริ่ม กินไปมันทั้งร้อนและอร่อย แต่ละคนซัดกันเป็นกะละมัง เรียกได้ว่าถ้ากระเพาะไม่ครากชะก่อนเราก็ต้องจัดการให้หมด

"ผู้จัดด เผ็ดจัดเลยอะ" ผมพูดพลาตเหงื่อออกจากหน้าผาก ตัดภาพไปยังไอ้หน้าหล่อที่สุดของกลุ่มซึ่งบัดนี้กำลังนั่งชดชูปในสภาพตาเหลือก ตรงข้ามกับไอ้เบนที่ยังซิดๆ มีความสุขกับการกินอย่างต่อเนื่อง

นี่สินะข้อดีของการกิน ไม่ต้องคิดอะไรมาก แคไฟกัสนกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็พอ

"น้ำมัยะ" เจนจบถาม ผมจึงไม่ปฏิเสธ พยกัหน้ารับอย่างรวดเร็ว

"ไอ้เบน มีน้ำมัยะ"

"นี่เลย พอดีได้สปอนเซอร์จากร้านหอโนมา ขอโชว์แพ็กเกจนี้นะ"

"..."

"นี่ครับ น้ำใบเตยหอมสดชื่น~"

"เหี้ย!!"

ไอ้เจแหกปากร้องลั่น ขณะที่ผมแทบพ่นเส้นชะหมี่ออกทางจมูก น้ำมีเป็นร้อย เครื่องดื่มมีเป็นล้าน แต่ทำไมต้องเป็นน้ำใบเตย...

เกือบไปแล้ว เกือบลืมนะเคยมีเธอ สุดท้ายก็คิดถึงเพียงเพราะได้ยินชื่อแสนคุ้นเคยอีกจนได้

วิธีที่สาม หลีกหนีชีวิตจำเจ

"กูเจ็บ...เจ็บที่ตรงหัวใจ"

"ตราม่าจ้ดๆ ปะ! เดียวกูพาออกไปเจออะไรใหม่ๆ เพื่อช่วยได้บ้าง"

"ไม่ไป" ผมยังคงนอนเหยี่ยวอยู่บนเตียง เลิกเรียนเสร็จไม่มีหรรษาโมเมนต์ออกไปลัลลาเหมือนเพื่อนคนอื่น ผมมันมนุษย์สายห้อง แสบปึกกับการทำตัวเบื่อยๆ มากกว่า

"กูจะพาไปกินข้าว เร็ว อย่าลืลา ไ้เบนแซตมาตามเป็นชั่วโมงแล้วเนี่ย"

จนแล้วจนรอดผมก็ไม่สามารถต้านทานแรงยื้อยุดจุดกระชากรมหาศาลของอีกฝ่ายได้ เลยจำใจต้องเดินหิ้วออกไปกินข้าวร้านใหม่ข้างมหา'ลัย โดยมีเพื่อนที่ทำหน้าที่คอยดูแลทุกอย่างประหนึ่งแม่งเกิดเกล้า ส่วนผมเอาแต่นั่งซึ่มกะทือหมดอาลัยตายอยากอยู่ตรงเก้าอี้

"เอาไรดี?" คนทั้งคู่เปิดสมุดเมนูตรงหน้าพาลงถามอย่างกระตือรือร้น "ข้าวผัดหมู่มั้ย"

"ฮือออออ" ได้ยินเท่านั้นแหละ ผมก็เบะปากเตรียมร้องให้ทันที

"เป็นอะไรไอ้ลัด"

"เคยชอบกินข้าวผัดหมู แต่ตอนนี้ชีวิตกูไม่มีเคยแล้ว"

"ฉิบหาย! จันเปลี่ยนนะ"

หลังช่วยกันเลือกอาหารและหลบเลี่ยงเมนูที่แฟนเก่าชอบจนแทบหมดเราก็ได้ข้อสรุปในที่สุด

"ป้าคร้าบ ขอหมูกระเทียมพริกไทยพิเศษสามจานครับ" ไ้เบนโพล่งเสียงดังฟังชัด คนที่อยู่ในชุดผ้ากันเปื้อนพร้อมตะหลิวเลยหันขวับมามองตาขวาง

"เรียกป้าไม่ขายจ้า!!"

"แง่งง จันพี่สาวคร้าบ พวกผมขอหมูกระเทียมสามจานจุกๆ ได้มั้ยครับ"

"ได้จ้าเด็กๆ" เสียงเปลี่ยนเฉยเลย ไม่นานแม่อ้าสายแซ่บก็หันไปจัดการออเดอร์ทันที

"มึงไม่ต้องห่วงนะเว้ย พวกกูจะทำให้มึงลืมตายเอง"

"ฮือ"

ส่วนทางนี้ก็เริ่มเข้าสู่โหมดจากใจเพื่อนถึงเพื่อนเป็นรอบที่ร้อยของวัน

ด้วยไม่ยากให้มันต้องเหนื่อยเพิ่มเลยแกลั้งๆ นั่งฟังพวกมันไปสักหน่อย แม้คำพูดของทั้งคู่จะไม่เข้าหูเลยก็ตาม

"เอานี้มัย กินข้าวเสร็จไปดูหนังกัน"

"พวกมึงช่วยบอกข้อเสียที่เคยไม่ชอบภูหน้อยสิ" ผมไม่ได้ตอบคำถามอีกฝ่าย ทว่าเปลี่ยนเป็นถามถึงสิ่งที่ยังติดค้างอยู่ในหัวมาเนิ่นนาน ครูหนึ่งสองหุถึงได้ยินเสียงถอนหายใจดังออกมาก่อนคุณเจนจบจะตบหลังอีกๆ จนเกือบล้าล้าที่กำลังดูอยู่

"คนหมดใจไปแล้วจะถามหาเหตุผลอะไรวะ ต่อให้มึงดีแค่ไหน ถ้าเขาไม่รักมันก็จบ"

"เศร้ากว่าร้ายข้อเสียความยาวสองหน้ากระดาษอีกวะ"

"สู้เว้ย"

"ให้กูสู้กับอะไรหรอ"

"กับตีนกูเนี่ย"

ดีที่มีตีนเพื่อนกับหมูกระเทียมคอยปลอบใจ ผมเลยอิมท้องแล้วเดินหน้าต่อไปได้นิดหน่อย

หุ่่มครึ่งเราเคลือบพลกันต่อ

ไ้เบนเป็นลูกคนมีตังค์ เป็นคนเดียวในกลุ่มเราสามคนที่มีรถยนต์ขับเวลาไปไหนมาไหนก็หวังพึ่งมันเนี่ยแหละ อาศัยหารเงินออกค่าน้ำมันแ่งไป

ทว่าพอแทรกตัวเข้ามาในรถ ยังไม่ทันเลือกซื้อตัวหนังจากแอปฯ ในมือถือเพลง Moonlight ของวง 92914 ก็ดังขึ้น ทำเอาผมนั่งนิ่งน้ำตาปริ้มคาเบาะโดยอัตโนมัติ

"เพลงนี้เพราะมากเว้ย อีกเพลงหนึ่งที่กูชอบนะก็ Okinawa"

"ไ้ว่ร หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ" มือของไ้เจเอื้อมมาตบบ่าเบาๆ เหมือนรู้งาน แต่ไ้ที่ไม่รู้เห็นทีจะเป็นเจ้าของรถซึ่งกำลังฮัมเพลงอย่างเพลิดเพลินอยู่เนี่ย

"พวกมึงเป็นเหยื่ออะไรกันวะ"

"เพลงของวงนี้..." ฮีบไ้เว้ย เราจะดังไม่อ่อนแอ "เป็นวงที่เคยชอบวะ"

ฮือออออออ"

"ฉิบหาย จันเดียวกูรีบเปลี่ยนเพลงเลย"

"ให้อภัยกูด้วย กูกำลังเฮิร์ต"

สงสารเพื่อนที่สงสารที่ต้องมาเปลี่ยนเพลงหัวหมุน เออะ แต่เหมือนมันคงอยากแกล้งผมซะมากกว่าเพราะในเพลย์ลิสต์ถัดๆ ไปล้วนอุดมไปด้วยเพลงของ 92914

...หมดเลย

วิธีที่ *สี้* ความกลัวอาจช่วยให้คนไม่นึกถึงมันอีก

ผมไม่ได้เที่ยวสวนสนุกหลายปีแล้ว ครั้งสุดท้ายก็ตอนทัศนศึกษาช่วง ม.ต้นเลยมั้ง ไม่คิดเลยว่าพอวันเสาร์มาถึงผมจะถูกไ้เพื่อนสองตัวลากออกมาที่นี่

"มึงคิดซะว่าเตยก็เหมือนกับรถไฟเหาะนี่แหละ น่ากลัวฉิบหาย แต่ผ่านไปสักพักเดียวมึงก็ลืมเขาไปเอง"

"จริงเหวอ" พังคำแนะนำของมนุษย์อย่างเจนจบที่ไ้ผมรู้สึกหัวน้ใจแปลกๆ

"ต้องลองวะ เวลามึงเล่นนะ ให้นึกถึงหน้าเตยเข้าไว้"

"มาถึงขั้นนี้แล้ว เออะ เป็นไงเป็นกัน"

สิบห้านาทีต่อมา ผมจึงได้รู้...

"เตยยยยยยยยย เตยยยยยยยยย"

ผมตะโกนเรียกชื่อแฟนเก่าสุดเสียง

"กรี๊ดดดดดด เอาถุงยางยยยยยย" ทว่าหนักกว่ากูก็คือเบนและเจ เพื่อนรักที่แหกปากร้องลั่นจนคอแทบแตก

หลายชีวิตถูกล็อกไว้กับโรลเลอร์โคสเตอร์ความเร็วสูง มันหมุนควงไปในอากาศสามร้อยหกสิบองศา ก่อนจะพาเราพุ่งทะยานขึ้นไปยังจุดสูงสุดเพื่อทิ้งดิ่งลงมาสู่เบื้องล่างอย่างไม่ปราณี รู้ตัวอีกทีผมก็ลงมายืนเกาหัวแกรก ขณะที่เพื่อนสองคนกอดคอกันอ้วกแตกอ้วกแตนไม่หยุด

สรุปก็คือเตยไม่ได้หายไปไหน แต่ที่หายไปคือสติของไ้เบนกับไ้เจมากกว่า เวทนาจริงๆ

วิธีที่ห้า ช่วงแม่ง

ในหนังสือคำคมเคยบอกเอาไว้ว่า 'ถึงความรักจะจากไป แต่ไม่ว่ายังไง ความทรงจำก็ยังคงอยู่' มันโคตรจริงเลยวะ นั่นเป็นเหตุผลที่ว่าเมื่อสุดท้ายแล้วยังตัดใจไม่ได้ เราก็ตองช่วงแม่งให้หมด ไม่ต้องสรรหาสารพัดวิธีมาทำให้ลืมหรอก แต่เชื่อเถอะว่าสักวันข้างหน้าความรู้สึกที่เคยเกิดขึ้นในวันนี้อาจกลายเป็นเรื่องตลกขำขันที่สุดในชีวิตเลยก็ได้

"ตื่นเต๊นวะ ทำไงดีวะ"

คนตัวสูงลู่ลู่กลืนตั้งแต่ออกมาจากห้องน้ำ มันหยิบเสื้อผ้าซึ่งรีดเอาไว้ซะเรียบกริบออกมาสวม ผูกเนกไทอย่างตั้งอกตั้งใจ เรียกได้ว่ากะเดบิตตัวเองด้วย ลุคสุดปังจนหลายคนต้องมองตาค้าง นึกแล้วก็อยากปารูปที่มันอ้วกแตกเมื่อวานออกมาไทร์ซะเหลือเกิน

"ขนาดมึงตื่นเต๊นนะเนี่ย จัดหนักจัดเต็มอะไรขนาดนั้นวะ"

"วันจับสลายรหัสมันก็ต้องหล่อกันหน่อย" ไม่พูดเปล่า แม่งยังยกคิ้วให้ผมสองทีด้วย

"แค่จับสลาย อย่าเยอะ"

"ไอ้โวน์ มึงคิดดู วันนี้มันคือวันรวมตัวของรุ่นพี่หลายชั้นปีเลยนะเว้ย จัดหล่อไปซะเต็มที่ขนาดนี้ ต้องได้ใจใครสักคนบ้างแหละ"

"โอเค มันโอเคหมดแหละมึง"

เพื่อใครยังไม่รู้ เพื่อนผมชอบผู้หญิงที่อายุเยอะกว่านะครับ

"มึงเองก็ต้องเปิดตัวแกรนด์ๆ ด้วย จัดน้ำหอมกุหน้อยมัย รับรองใครได้มเป็นอันสยบคาอทุกราย" น้ำหอมหรือยาสลบ ถ้ามก่อน

"ไม่เอา"

พูดยังไม่ทันขาดคำมันอัดน้ำหอมใส่ผมซะพืดใหญ่ เออวะ พอลองดมดู แล้วก็หอมไม่หยอก โชคดีที่เจมนัดให้คนละกลืนกับตัวมันเอง ไม่งั้นแยกไม่ออกเลยนะครับว่าใครเป็นใคร อออิ

ตั่ง ตั่ง โป๊ะ!

ฤกษ์ยามดีของการจับสายรหัสมาถึงแล้วว เธอเข้าจริงผมก็ตื่นเต้น ไม่ต่างจากไอ้เจเลย

ปีหนึ่งทุกภาควิชานั่งรวมตัวกันอยู่ในห้องกิจกรรม รอบกายหอมลุ่มมไปด้วยรุ่นพี่ตั้งแต่ปีสองเป็นต้นไป ทีมสนทนากการทำงานอย่างเต็มที่ ร้อง เล่น เต้นกันสุดชีวิตแม้เวลาดังกล่าวจะเป็นช่วงประกาศสายรหัสก็ตาม

โดยพี่ๆ จะเรียกปีหนึ่งออกไปที่ละแถวตามภาคและลำดับชื่อที่เรียงตามตัวอักษร ดังนั้นหากหวังจะนั่งใกล้กับคนสนิทย่อมเป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำได้

"เชิญน้องๆ ภาคคอมพิวเตอร์แถวต่อไปมาได้เลยค่า"

"วิดิวิววิวว"

พิธีกรมือโปรรอกเสียงผ่านไมค์ท่ามกลางเสียงปรบมือและโห่ร้องกึกก้องไปทั้งห้อง ไอ้เจคือหนึ่งในแถวนั้น แถมยังถูกพูดถึงไม่หยุดเพราะภาพลักษณ์ที่ดีตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า

ยิ่งในวินาทีที่มันล้วงมือลงไปไนท์ผัดกาดตองแล้วพิธีกรประกาศชื่อพี่รหัสของมันออกมา เสียงหวีดร้องก็ยิ่งดังเป็นเท่าทวี

"น้องเจนจบได้พีรหัสเกียร์ 0439 ค่า"

"ปาดดดดด"

ผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งแหวกออกมาจากกลุ่มนิสิตปีสอง เธอผมสั้น ตัดหน้าม้า ผิวไม่ขาวไม่คล้ำ สูงราวร้อยห้าสิบกว่าๆ ดูน่ารักสุดๆ ตัดภาพไปยังไอ้เจซึ่งยืนยิ้มจนเหงื่อออกเหงื่ออยู่ก่อนแล้วโน่น อยากบอกว่าเก็บอาการหน่อยไว้ย พี่รหัสตรงสเปกมันเป็นบ้า ไม่ต้องเป็นแฟนหรอก แค่นี้เป็นพี่น้องในสายชีวิตของมันก็คงคอมพลีตไม่ไหวแล้ว

"แถวต่อไปลุกขึ้นมาเลยค่า"

ทีมดำกับการจับสายของเพื่อนพักใหญ่ก็มาถึงตามผมแล้วที่ต้องออกไปเสียงดงด้วยตัวเอง

เสียงกลองยังคงดังประกอบจังหวะการเดินทุกอย่างก้าว จวบจนวินาทีที่สองเท้าหยุดยืนกลางห้องกิจกรรมอันกว้างขวางที่บัดนี้อัดแน่นไปด้วยคนจำนวนมาก ผมก็แทบทำตัวไม่ถูกนอกจากยืนนิ่ง เหลือบตามองผ้าเพดาน

สองหูซ้ายฟังเสียงรอบข้างไปเรื่อย ๆ

"และคนต่อมา ช่วยแนะนำตัวหน่อยค่ะ" ในที่สุดไมโครโฟนก็ถูกเลื่อนมาจ่อถึงปาก

"สวัสดีครับ ผมชื่อวิตะ ชื่อเก่าคือวรัทม์ เรียกสั้นๆ ว่าไวน์ก็ได้ครับ"

"โอ้ยยยยยย" เพื่อนแม่งพากันปรบมือชอบอกชอบใจใหญ่ คือเป็นอะไรกันเหวอ ผมว่าผมก็แนะนำตัวปกติดีอยู่นะ

"น่ารักจริงๆ จีบสาวรหัสได้เลยคะ"

ดูเหมือนตอนนี้ทุกคนจะตื่นเต้นกว่าผมอีกนะเนี่ย

กระดาศีขาวม้วนเล็กๆ ถูกหยิบขึ้นมาส่งให้กับคนอายุมากกว่า ถึงตรงนี้ผมเริ่มเข้าใจความรู้สึกตอนเขาประกาศผลงานงามจักรวาลขึ้นมาบ้างแล้ว

"น้องวิตะได้พีรหัสเกียร์ 0682 ค่า"

จบประโยคนั้นเสียงปรบมือที่ตามมากลับบางเบาซะเหลือเกิน แคมพีผมก็หายไปไหนไม่รู้จนเขาต้องประกาศอีกรอบ

"พีรหัสเกียร์ 0682 อยู่ไหนคะ น้องรออยู่ค่ะ"

"..."

เงียบ หรือว่าผมไม่มีพี

"พีรหัสเกียร์..."

"เซ่ดดดดดดด สายรหัสเทวดา"

"ไอ้โหไม่หยุดไม่หย่อน ไอ้โหหนะ~"

ตามหาตัวอยู่นาน ในที่สุดเขาก็ปรากฏตัว

เห็นพี่หลายคนร้องจนเสียงหลงมันเลยอดสงสัยไม่ได้ ทว่าในจังหวะที่ร่างสูงของใครคนหนึ่งเดินแหวกฝูงชนออกมาพร้อมกับมาลัยดอกดาวเรืองพวงยักษ์ ความคิดทุกอย่างในหัวก็ตึกันวุ่นวายไปหมด

เฮ้ย คนเราจำเป็นต้องดูดีขนาดนี้เลยหรอวะถามจริง พี่เขาตัวสูงมากสวมเสื้อปวิตะสีกรมท่ากับกางเกงยีนเข้าขาด โบหน้าคมเข้มติดเย็บชา สายตาจดจ้องมายังผมไม่มีหลบ ดูทั้งน่าเกรงขามและน่ากลัวอยู่ในที มองปราดเดียวรู้เลยว่าคงเป็นคนดังของคณะแน่ๆ แต่จะดังในด้านไหนนั้นคงเป็นอีกเรื่อง

"หวัดดี พี่ชื่อโยธา เรียนโยธา" วินาทีที่เข้ามาหาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าแล้ว
เอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำ สาบานได้ว่าใครได้ฟังคงต้องมียากันไปข้าง

ดีตั้งแต่หน้ายื่นเสียง โลกโคตรไม่ยุติธรรม

"เอ่อ...ผมชื่อไวน์ พี่จะเรียกไวน์ วิสวะ หรือวิธมก็ได้ เรียนภาคคอมฯ ครับ"
กว่าจะหาลิ้นตัวเองเจอกันนานเหมือนกัน

"ดีใจที่มาอยู่ในสายเดียวกันนะ"

ตอนพูดว่าดีใจที่ได้สังเกตหน้าตัวเองมัย สีหน้าโคตรเบื่อหน่ายในชีวิตสุดๆ

"ดีใจเหมือนกันครับ" ฉีกยิ้มชนิดหนึ่ง จากนั้นพี่รหัสป้ายแดงก็จัดการหยิบ
พวงมาลัยดอกดาวเรืองในมือออกมาคล้องคอพวงเอ๋ยส่งท้ายก่อนแยกย้าย
กลับแถว

หากเป็นพี่คนอื่นเท่าที่ฟังมักจะได้ยินประโยค 'เดียวเราเจอกันหลังเลิกแถว
นะ' หรือไม่ก็ 'ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ' อะไรทำนองนั้น ทว่าพี่โยธาแอดวานซ์กว่า
ตรงที่ยังคงตีหน้านิ่งพร้อมเปิดปากบอกเสียงเรียบว่า...

"เดียวโดดแถวเลย ไปกินข้าวกัน"

โอ้ยยยยย พี่เป็นคนยังงี้กันวะเนี่ย

"จะดีเหวอครับ"

"ดีดี เดียวเจอกันนะ น้องวิศรุตม์"

"เอ่อ...พี่"

"..."

"ผมชื่อวิสวะครับ"

นี่แกจ่าอะไรเกี่ยวกับผมได้บ้างวะ บ้าจริง!

ปากบอกให้โดดแต่เอาเข้าจริงเขาก็ขอให้ผมอยู่จนจบกิจกรรมนั่นแหละ
จะมีแค่บางจังหวะเท่านั้นที่ถูกลากค่อออกไปทำความรู้จักกับพี่ปัส

สายรหัสเทวดาเป็นสายที่น่ารักโคตรๆ อบอุ่นและค่อนข้างซัพซัน

เท่าที่เห็นแม้รุ่นพี่บางคนจะจบไปแล้วแต่ก็ยังแวะเวียนมาดูแลคนในสายอยู่เสมอ ดังนั้นผมเลยได้รู้จักกับพี่เจต แก่เป็นแฟนกับหนึ่งในสายรหัสซึ่งอยู่ปีสี่อย่าง พี่ญี่ปุ่น ส่วนพี่บัณฑิตซึ่งเตรียมรับปริญญาในปีนี้อย่างพี่อาร์คก็ดันเป็นแฟนกับพี่อาร์มที่อยู่ปีสาม

ผมถึงได้บอกใจว่ามันซับซ้อนซ่อนเงื่อนกันสุดๆ

ส่วนพี่โยธา เขาบอกว่าตัวเองน่าจะเป็นคนเย็นชาที่สุดในสาย โลงออกไปที เพราะถ้ามีคนเย็นชากว่านี้ผมคงทำตัวไม่ถูกไปพักใหญ่

ด้วยวันนี้รุ่นพี่ปีสูงไม่สามารถไปนั่งกินข้าวเลี้ยงสายด้วยกันได้ เลยหาโอกาสแวะเอาของเทกมาถวายมาให้ผมเป็นการรับขวัญ กว่าจะกลับเข้าไปในห้องอีกที่กิจกรรมจับสายรหัสก็จบลงแล้ว ทุกคนแยกย้ายทางใครทางมัน ส่วนผมติดสอยห้อยตามพี่รหัสมายังร้านอาหารญี่ปุ่นแถวมหาลัยเพื่อทำความรู้จักกันให้มากขึ้น

"อยากกินอะไรเลือกได้เลยนะ เคียวพี่ขอตัวออกไปคุยโทรศัพท์แป๊บ"

"ได้ครับบบ" สมุดเมนูถูกเปิดพลิกไปพลิกมาอยู่หลายรอบ สุดท้ายก็เลือกมาได้หนึ่งเมนู รอกี้แต่พี่โยธาเท่านั้นว่าจะกลับมาเลือกของตัวเองเมื่อไหร่

ใครจะคิดว่าเมื่อคนตัวสูงกลับเข้ามาภายในร้าน เขาจะตรงดิ่งไปนั่งโต๊ะตัวอื่นโดยไม่บอกกล่าวอะไรกันสักคำ เล่นเอาผมเกาหัวงไปเลย

หลายนาที่ผ่านไปพี่โยธาก็ไม่ได้มีท่าทีว่าจะเดินกลับมาหา หน้าข้าวยังนั่งเปิดดูรายการอาหารเพียงลำพัง ผมเลยรวบรวมความกล้าเดินไปหาเขาด้วยตัวเอง เพราะกลัวเจ้าตัวจะลืมนว่าได้พาน้องอย่างผมมาที่ร้านด้วยอีกคน

"เราย้ายโต๊ะกันเหอะครับ" ไม่รอฟังคำตอบ ผมก็หย่อนสะโพกนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามอีกฝ่ายซะแล้ว

เจ้าของโบหน้าคมละสายตาจากรายการอาหารตรงหน้า จ้องมองผมแนบแน่น เหมือนกันกว่าจะได้รับการตอบกลับด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"อ้อ..."

"ผมเลือกเมนูได้แล้ว"

"อยากกินอะไร"

"ข้าวแกงกะหรืกับน้ำเปล่าก็พอครับ"

"อืมเหวอ สั่งมาอีกก็ได้" สั่งอีกก็แพงอะดิ แล้วดูราคาอาหาร ไม่ค่อย
อ่อนโยนต่อใจเท่าไร แต่ในเมื่อเขาพูดแล้วจะไม่สั่งก็ดูเป็นการหักหน้ากัน
เกินไป

"นั่นผมขอไก่คาราโอเกะเพิ่มอีกหนึ่งชุดครับ"

"โห ได้ยินแล้วกูแทบเดินไปคว้าไม้ค้ำร้องเพลง ไก่คาราโอเกะมั้ยน้อง"

"นั่นแหละครับ"

ครั้งแรกเลยมั้งที่เพิ่งเห็นว่าพี่โยธายิ้มเป็น ความจริงจะบอกว่าแกกำลัง
พยายามฝืนตัวเองไม่ให้หลุดหัวเราะออกมาซะมากกว่า

"ไก่อั้นได้ไม่กี่ชิ้นเอง สั่งเพิ่มอีกดิ หรือจะให้กูสั่ง" วินาทีที่คนตรงหน้า
ซ้อนตามอง คำพูดทุกอย่างที่คิดเอาไว้ก็เหมือนถูกตีตลบไปจากสารบบ
เคยมีคนบอกมัยว่าอย่าทำแบบนี้กับใคร หัวใจคนมองแม่งลั่นแหลวได้เลยนะเว้ย

"พะ...พี่สั่งได้เลยครับ"

"นั่นเทมปุระมั้ย แพ้กุ้งปะ"

ผมส่ายหัวไปมา จากนั้นพี่โยธาก็จัดหนักจัดเต็มสั่งอาหารมาเยอะ
แบบจุกๆ จนผมอดหลุดปากโอดครวญไม่ได้ สั่งเยอะผมก็จ่ายเยอะดิพี่

"พี่อย่าเพิ่งสั่งเยอะ แบบนี้จะกินหมดได้ไง"

"มือนี่กูเลี้ยง"

บะระ! ได้ยินแล้วผมกลับคำพูดแทบไม่ทัน

"คือจริงๆ แล้วอาหารมันก็ได้เยอะอย่างที่คิดเนอะ สั่งมาอีกได้ครับ"

"กวนตีนนะเนี่ย"

"ผมเปล่า"

"แล้วนั่งวงเหวอ เห็นตาดตกๆ" หน้ากูเป็นแบบนี้อยู่แล้วไอ้พี่เหี้ย

"ไม่ใช่"

"ไม่วงก็ดี ร้านนั้นอาหารอร่อยมาก แอร์ก็เย็น ที่สำคัญไม่มีุงด้วย"

"ครับ"

"คราวหลังไม่ต้องจัดยากันยุ่งมากก็ได้เนะ" ผมทำหน้างั้น เขาเลยขยายความ

เพิ่ม "น้องชืดยากันยุงมาด้วยหนิ กลิ่นตะไคร้ใช้มั้ย" พี่เล่นเอาน้ำหอมราคาแพง
ของไอ้เจตดูไร้ค่าไปเลย โยธา...นายทำให้เราดูแย่

"มันเป็นน้ำหอมนะคร้าบ ไม่ใช่ตะไคร้"

"อ้าวเหอ รับเมนูเพิ่มหน่อยคร้าบ" จากนั้นเขาก็แปลงร่างเป็นมนุษย์
หน้ามึน รีบเปลี่ยนเรื่องทันที

ใจจริงอยากแร็ปดาชิบหาย ทว่าทำได้เพียงคิดในใจ ต่างคนต่างเจ็บกันได้
ไม่เท่าไร คนที่เดินมาประชิดโต๊ะก็เป็นฝ่ายทำลายความเจ็บลง แต่แทนที่
คนตรงหน้าจะเป็นพนักงานอย่างใจคิด ผมกลับต้องขยี้ตาสองถึงสามครั้ง
เพื่อพิสูจน์ให้ชัดๆ ว่าตัวเองไม่ได้ตาผัดไป

พี่โยธา!!

คนที่ยืนอยู่ใกล้ ไอ้ที่นั่งอยู่นี้ก็ใช่ ผาแฝดเหอ เอ้ย สับสนไปหมดแล้ว
ไว้ยยยยยย

"นี่มึงกำลังเล่นเกมหลอกน้องรหัสถูกอยู่เหอ" คนที่เพิ่งมาถึงเริ่มประเด็น
ส่วนผมยังคงนั่งเจ็บ หันมองคนทั้งคู่สลับกันไปมา

"กูไม่ได้ทำอะไรเลย น้องมึงเดินมาหากูที่โต๊ะเอง"

"ไว้น" จากนั้นชื่อของผมก็ถูกเรียก

"พี่โยธาเหอคร้าบ" ผมเงยหน้ามองคนที่ยืนอยู่ จากนั้นเขาก็จ้องรับ
ในลำคอ

"อือ"

"อ้าว ถ้าพี่คือโยธา แล้วนี่..."

"น้องชายผาแฝดพี่เอง"

"..."

"ชื่อไฟฟ้า"

ช่างพาด~ คุยกับคนแปลกหน้าได้ใจวะตั้งนานสองนาน

"สวัสดีครับพี่ไฟฟ้า ผมชื่อไว้น" การแนะนำตัวเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ความจริงชวนอึ้งในวินาทีคือไฟฟ้าเหมือนกับโยธามากจนน่าตกใจ เกม
เสี่ยงถ้าไม่สังเกตหรือฟังให้ดีๆ คงแยกไม่ออก ยิ่งทั้งคู่เล่นแต่งตัวมาเหมือนกัน

แบบเป๊ะๆ ใครไม่งกก็บ้าแล้วครับ ซึ่งไม่ได้มีแค่ภาพลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงนิสัยที่ดูจะคล้ายกันมากด้วย

หลอ นิ่ง เย็นชา แต่ก็แอบมีบางครั้งที่เผลอหลุดยิ้มออกมาเล็กน้อย ให้เป็นเสน่ห์

"หวัตตีครับน้องไวน์ ความจริงกูไม่ได้ตั้งใจหลอกมึงนะ แค่มิได้บอกความจริงเฉยๆ"

"ก็เหมือนหลอกนั่นแหละ ทำไมไม่บอกผมก่อน"

"เฮ้ยอย่างอนกันดิ อะกรึ๊งกรึ๊งๆ~"

กรึ๊งกรึ๊งพอง!

โทษที ที่ติดอยู่ในหัวเมื่อกี้นะขอโยนทิ้งทั้งหมดเลย ไหนจะความนิ่ง และเย็นชา พอเห็นเจ้าตัวแลบลิ้นปลิ้นตา ขยับตัวตึกตักอยู่ตรงหน้าผมก็แทบไปไม่เป็น

"น้องมึงมันไปแล้ววะโยธา ให้มันนิ่งนี้แหละ ขอเวลาปรับความเข้าใจกันหน่อย"

พี่โยธาไม่ได้ว่าอะไร เพียงแต่ดึงเก้าอี้ข้างตัวผมออกก่อนทิ้งตัวลงนั่ง เราสั่งอาหารเพิ่มอีกเล็กน้อยก่อนน้องรหัสของพี่ไฟฟ้าจะตามมาในสภาพกระหืดกระหอบ

เพื่อนคนนั้นผมไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน อย่างว่าคณะเราคนเยอะ จะให้รู้จักทุกคนก็คงเป็นไปไม่ได้ เธอเป็นผู้หญิงตัวสูงโปร่ง ผมหยิกยาว และบุคลิกคุลๆ แบบฮิปสเตอร์ พอได้แนะนำตัวกันแล้วเลยมารู้จักฝ่ายซื้อปิ่น

อาหารทยอยเสิร์ฟจนเต็มโต๊ะ ช่วงเวลานี้แหละที่ทุกคนได้คุยกันอย่างเต็มที่ ส่วนผมยังคงนั่งเงียบ ลอบสังเกตสองพี่น้องผ่าแฝดเป็นครั้งคราวเพื่อหาความต่างของคนทั้งคู่

อย่างแรกเลยที่เห็นได้ชัดคือนิสัยซึ่งต่างกันสุดขั้ว พอเปิดเผยตัวตนจริงๆ บุคลิกของพี่ไฟฟ้าแม้ยังไม่เหมือนตอนแรกที่แสดงออกมาเลยวัย

ดูจะสดใสร่าเริงจนเข้าขั้นโกลีบ้าซะมากกว่า

"มองหน้าพี่ทำไมครับน้องไวน์" ร่างกายสะดุ้งโหยง ความคิดหลุดจากภวังค์

กลับมายังคนตรงหน้าอีกครั้ง ผมละเกลียดไอ้ไฟฟ้าเวลาแทนตัวเองว่าที่จับ กระแตะๆ

"เปล่ามอครับ"

"ก็เห็นอยู่ว่ามอ กำลังแยกหน้ากูกับไอ้โยธาอยู่หรือไง" รู้ด้วยวะ "นี่เดียวจะสาธยายให้ฟังเป็นข้อๆ"

"ว่ามาเลยครับ"

"กูสูงต่างจากมันสองเซ็นต์"

"สองเซ็นต์? พุดไปใครจะแยกออก ผมคนนะเว้ยไม่ใช่สายวัด"

"นั่นทรงผมแล้วกัน สังเกตมั๊ยว่าต่างกันอยู่"

"อ้อ ผมที่โยธาดูนุ่ๆ ส่วนของพืดูแข็งกระด้างนิดนึง"

"เดี๋ยะมึง"

"ขอโทษครับ" แม่บอกว่าขอโทษแล้วจะรอดทุกอย่าง

"แต่ถ้าพุดถึงนิสัยมึงคงพอแยกออก ไอ้โยธาชอบทำหน้ามึน เย็นชา เจียบ นี่ ไอ้อารมณ์ คนในคณะเลยเรียกมันว่ามนุษย์มีดมนของภาคเง"

"หุวรวว พรีหัสผมสายดาร์กวะ"

"หล่อ นิสัยดี เปย์คล่อง เอาใจเก่ง"

"นี่ข้อดีนะเนี่ย"

"ดีเหวอ แต่กูไม่ได้หมายถึงโยธานะ หมายถึงตัวกูเนี่ย"

เอิ่ม ขอเวลาไปคายไก่อ้นอยได้มั๊ย

"คนอะไรวะชมตัวเองก็ได้ด้วย"

"ทำใจเถอะ ไอ้ไฟฟ้ามันชี้หลังตัวเอง" ในที่สุดคนเคียงข้างซึ่งเจียบอยู่นาน ก็เอ่ยแทรกบทสนทนาของเง แม้พืดูจะทำหน้าเหม็นเบื่อเต็มทน แต่คิดว่าเขาอาจชินกับมันซะแล้ว มีแต่กูเนี่ยแหละที่ไม่ชิน

"มองจากดาวยูเรนัสยังรู้เลยครับ" ผมล่ำทับไปอีกต่อหนึ่ง คนถูกพาดพิงเลยรีบสวนกลับทันควัน

"ที่มึงละ มองจากวงแหวนดาวเสาร์ก็รู้เลยว่าพุดไม่รู้เรื่อง"

อ้าว...อ้าว

"ทำปากเผยอใส่พี่ทำไมครับ แข่งกันเหรือ"

อ้าว...อ้าว

"เรื่องของผมดิ"

"เคยว่าแต่ไก่อคาราโอเกะอร่อยมั๊ย"

"เฮ้ยหาเรื่องเหรือ"

"ยั่วโมโหง่ายจังวะ สนุกดีวะ"

ใครสนุกไปกับมึง กูเห็นแม่บ้านเทิงอยู่คนเดียว

ทว่าผมก็ต้องพยายามกักเก็บอารมณ์คุกรุ่นเหล่านั้นเอาไว้อย่างสุดความสามารถ แม้ระหว่างการร่วมโต๊ะจะถูกอีกฝ่ายกวนประสาททุกสัวินาทีก็ตาม กว่าจะกินเสร็จ จ่ายดั่งค์ กูก็แทบขอตัวลากลับไปอัดพาราที่ห้องสักเม็ดติดอยู่อย่างเดียวยังกลับไม่ได้

สองพี่น้องเขายังเถียงกันเรื่องเงินอยู่ ต่างคนต่างแย่งกันจ่าย โอ๊ย ชีวิตผมกับพี่น้องในบ้านทำไมไม่เป็นอย่างนี้บ้างนะ กว่าจะเคลียร์กันเสร็จเวลาปาไปโน่นเกือบบ่ายสาม

"น้องรหัสถูกกลับกับแฟน เหงาเลย ขอไปส่งน้องมึงได้มั๊ย"

"เสือก"

ป็นกลับมาก่อนแล้วเลยเหลือเราสามหน่อ ในใจได้แต่ภาวนาว่าขออย่าให้ไอ้พี่ไฟฟ้าไปส่งผมเลย ประสาที่จะแดกเอาครับ แต่ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างคนอย่างไอ้โวนะนี่ เมื่อเสียงเรียกเข้าจากมือถือของพี่โยธาดังชัดจังหะ แ่เขาก็หันหน้ามองจอ แ่ผดคนน้องก็เอ่ยอย่างรู้ทัน

"นั่นไง เมียโทรตามละ"

"..."

"เอาน่า เดียวกูไปส่งน้องมึงให้ กูคนไม่มีภาระ"

"โวนะ" นั่นไง พี่รหัสผมต้องทิ้งระเบิดเอาไว้แน่ๆ

"ครับ"

"อยากกลับไปกับใคร" ชีวิตต้องเลือกอีกแล้วเหรือ ซึ่งถ้าใครสนิทกันมากๆ ย่อมรู้ดีว่าผมตัดสินใจเลือกอะไรแทบไม่ได้เลย

"ผม..."

มองซ้ายก็คนมีตม มองขวาก็คนเป็นบ้า นี่กูไปทำกรรมหนักอะไรไว้ หรือเปล่าเนี่ยถึงต้องมายืนอยู่ในจุดนี้ แคมโทรศัพย์ยังคงแผดเสียงร้องไม่หยุด เพราะดูเหมือนเจ้าของเครื่องจะรอคำตอบจากผมอยู่

เมื่อก็ได้ยินว่าแฟนเขาโทรมา ผมที่เป็นคนดีมีเหวจะไปขัดขวางความรักของคนทั้งคู่ได้ ดังนั้นหากต้องเลือกมันก็คงมีแค่ข้อเดียวที่เหลืออยู่

"ผมอยากกลับไปไฟฟ้าครับ"

"โอเค" แผดพื้ตอบกลับสั้นๆ ส่วนคนน้องเอื้อมมือมาหยิกแก้มผมพลาง ยักย้ายสายสะโพกไม่หยุด

"ไอ้ตัวน้องไว้น่ารักที่สุด"

ใครก็ได้เอามันไปเก็บที่ติ รำคาญ

ตกลงกันเสร็จพี่รหัสผมก็รีบเผ่นเอาตัวรอดไปก่อนแล้ว ส่วนเราสองคนพากันเดินกลับไปยังรถยนต์ซึ่งจอดห่างจากร้านประมาณหนึ่ง เดียวถึงหอผมก็จะได้พักแล้วละ

"พี่ไฟฟ้า ผมมีคำถามอยากถามพี่"

"ว่ามาสิ"

"ทำไมพี่ถึงอยากไปส่งผมละ"

"ก็อยากดูแล"

โห ขึ้นพูดประโยคนี้กับคนอื่นต้องมีคนตกลุมพรางอีกเป็นเบือแน่ๆ ดีที่ผมไม่ใช่คนประเภทหลงคารมอะไรง่าย ๆ ขนาดนั้นไม่ว่าจะจากใครก็ตาม

"ขอบคุณนะครับ"

"ไม่เป็นไร กูเต็มใจ ไปเถอะ แต่กูจอดรถไกลหน่อยนะ มันไม่มีที่จอดวะ"

"ไม่เป็นไรเลย"

ทว่าจากร้านอาหารไปจนถึงรถยนต์ของเขาที่กินระยะทางเพียงแค่ร้อยเมตร มันกลับเกิดเรื่องราวมหัศจรรย์ที่ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อน และไม่คิดด้วยซ้ำว่ามันจะเกิดขึ้น

"อ้าวห้ย ทำไรอะ"

"รถเราเสียนะไฟฟ้า กำลังรอเพื่อนมารับอยู่"

"จ้ะไปด้วยกันสิ เดี่ยวไปส่ง"

"ได้เหวอ เราเกรงใจ"

"เพื่อนกันทั้งนั้น มาดิ"

"เรารีบจนเหนื่อยน้ำ" บทสนทนาเกิดขึ้นอย่างปูบับ จูๆ ก็มีเพื่อนร่วมทาง
สุดสวยติดสอยห้อยตามมาด้วยชะงั้น แต่เท่านี้ยังไม่จบ เดินต่อไปอีกหน่อย
เราก็มีเพื่อนร่วมทางเพิ่มมาอีกคนอย่างงๆ

"ไอ้สัดคิม จะเดินไปไหนวะ"

"กูทะเลาะกับเมีย แม่คงว่ารถไปแล้วทั้งกูไว้เนี่ย โมโหจิบหาย"

"เฮ้ยเดี๋ยวกูไปส่ง"

"กูรีบกวมึงหลายทีแล้วนะไอ้ไฟ เดี่ยวกูเรียกแกร็บเอง"

"จะเรียกทำไมให้เสียเวลาวะ รถกูว่าง มาด้วยกันเถอะ"

"เอางั้นเหวอ โอเคๆ ขอบคุณมาก"

ยัง...ยังไม่หมด รวมพลได้อีกหน่อยแล้วก็เจอเข้าให้

"เหมียว ให้ช่วยมัย นีกำลังจะไปไหน"

"ไอ้เหี้ยไฟไฟฟ้า กูเกลียดที่มึงชอบไปทักเขานี้แหละ คือถามหน่อยเถอะว่า
นั่นรถส่วนบุคคลหรือยานพาหนะเพื่อการกุศลกันแน่ รับทั้งงานราษฎร์งานหลวง
เลยวู้ย

"เรากำลังจะขนกลงไปไว้ที่กองกิจจ"

"ขนไปยังไง"

"มอเตอรืไซค์ดิ"

"ลำบากวะ ไปรดเราได้ รถเรากว้าง"

กูให้พี่มึงพูดใหม่!

ให้พูดใหม่อีกที! รถยังกว้างอยู่มัย

"ขอบคุณมากไฟฟ้า จ้ะเราพาเพื่อนไปด้วยได้ปะ มันต้องขนได้คัตไปด้วยอะ"

"มาเลยๆ รถกว้างจริง"

และเมื่อทุกชีวิตผ่านไปมาจนถึงรถยนต์สีดำคันหนึ่ง ผมก็ได้รู้ความจริงว่า...

รถที่ไม่ได้กว้างอย่างที่บอกเลยยยยยยยยย

ห้าชีวิตที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แถมยังมีกล้องและป้ายได้คัตยัดอยู่ด้านหลังด้วยอีก แต่นักสภาพตัวเองตอนอัดอยู่ในรถน้ำตาก็แทบหลังรินพรากๆ อนาคตน่าจะเหลือเกิน นี่ใช้มีคำพูดที่บอกว่า 'อยากดูแล' ของพี่มิ่ง

รู้ซึ่งในตอนนั้น เขาไม่ได้อยากดูแลแค่ผมหรอก แต่แม่อยากดูแลคนทั้งโลก นี่ถ้าจักรวาลมีสิ่งมีชีวิตอื่นๆ อีกมันคงอาสาออกไปช่วยเขาหมดแล้ว

โอเค ผมเริ่มแยกออกแล้วว่าไฟฟ้ากับโยธาต่างกันยังไง เรื่องความใจดีใจกว้าง จิตการกุศลก็ต้องยอมเขา ยอมจริงๆ ห้าชีวิต...แต่ละคนไม่รู้จักกันเลย ทว่ามีสายใยหนึ่งที่เชื่อมโยงกันอยู่เพราะทุกคนล้วนรู้จักผู้ชายคนเดียวกัน ซึ่งมันกำลังยิ้มหน้าป้านิ่งหลังพวงมาลัยอยู่ตอนนี้

ถึงอรุณทัย...

เธอรู้มั้ยว่าวันนี้เราเจอคนที่ช่วยทำให้เราลืมเธอได้แล้วนะ

เพราะต่อจากนี้ในความรู้สึกของผู้ชายที่ชื่อวิศวะอย่างผม คงจดจำได้เพียง...ใบหน้าของเขา เสียงของเขา รอยยิ้ม และความใจดีของเขา ต่อให้เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็คงไม่มีวันลืม คนคนนั้นมีชื่อว่า

...ไฟฟ้า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3bleqQg>